

The image features a high-contrast, black-and-white abstract composition. The background is white, and the foreground is dominated by large, dark, textured shapes. On the left, a tall, vertical, irregular shape with a jagged, frayed edge extends from the top to the bottom. To its right, there are several other dark, organic forms, including a large, rounded shape at the top right and a more complex, layered shape below it. The overall effect is one of stark contrast and organic, almost sculptural forms.

Decembrie `23

Radu Nițescu
Elodie Chiper

Decembrie `23

Radu Nițescu
Elodie Chiper

pe întuneric, pe tăcute, ca orcii
la cetate, a venit peste mine o
nepăsare ciudată – și acolo a fost un
război și l-am pierdut întru totul. ca
dâra de avion deșirând lung cerul
de toamnă, perioadadedupă, un calm
ud, rece, împins afară din mare.
după care păsările, câte un stol
pe seară, după care mereu altceva,
sau la fel de bine păsările (vezi,
o nepăsare ciudată). nu apasă,
nu izbucnește nimic dacă înveți
să închizi ochii și mai fierbi amintiri
în slow motion, prin orezul cu lapte.

(facebook, noiembrie 2013)

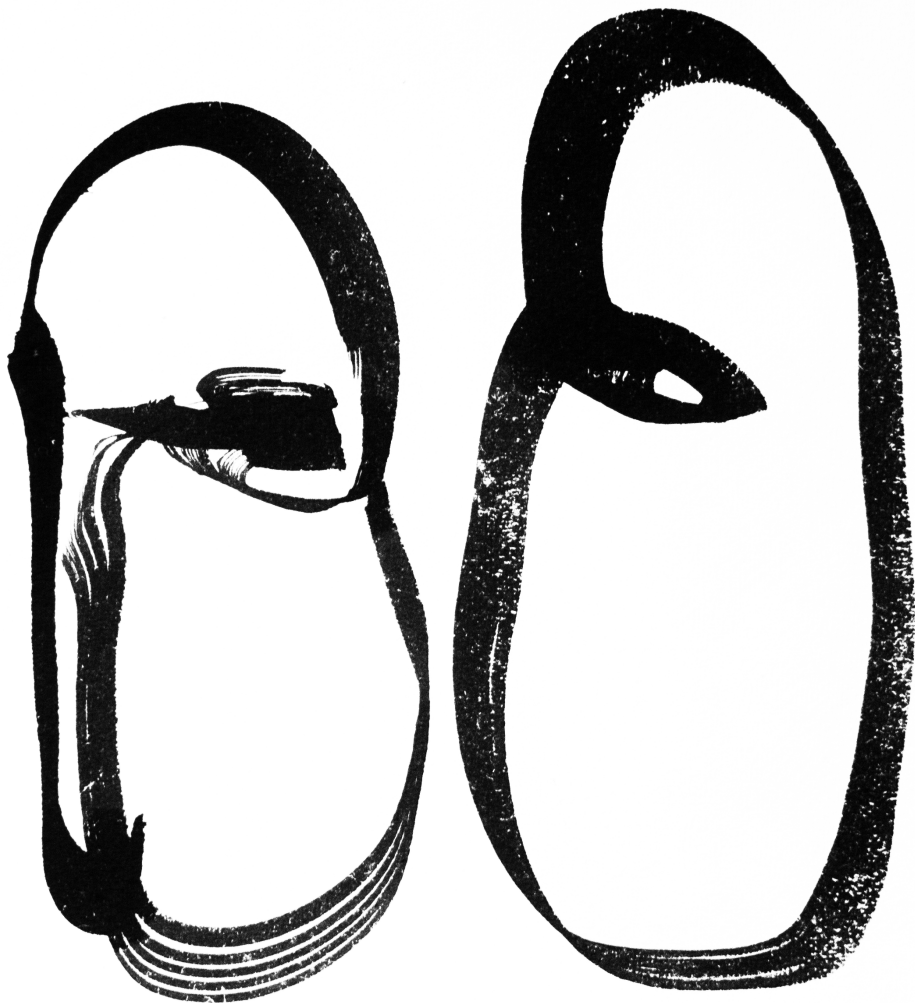
din grămăjoara meschină de amintiri
rămasede joi se plămădește încet
schema lui vineri, păcătos și golaș ca
platourile montane. totuși ai ce
vedea dacă vrei, sunt puncte nevralgice,
vântul pleznește bobârnace peste urechi,
numai bine, îmi fac curaj, mănânc un covrig
și mă gândesc la tine. undeva deasupra
e ISS, arată ca ce-a mai rămas din
covrig; două săptămâni pe an, acolo,
să nu vorbesc cu nimeni și în ultimele
zile s-o rup și cu mine. ar fi. gluga
pe cap, mă gândesc la tine, termin
covrigul, începe să plouă, numai bine.

(facebook, decembrie 2013)

**E frig și jumătatea ei de covrig
seamănă cu stația spațială. Mergem aiurea,
pe nu știu ce stradă, fiecare în
tăcerea lui, adidași jechoși și sandale mici
jonglînd prin băltoace, cum se face
cînd nu mai e nimic de făcut.
Vreau s-o iau de mîină și mă răzgîndesc,
vreau să fug și mă răzgîndesc, asta e,
o mică parte din viață te uiți
cum se schimbă modelul pavajului,
pentru că n-ai cum să trișezi,
pentru că aștepți fără să știi
autobuzul care vă stropește, rupe filmul
și vă trimite acasă. Cînd liniștea
devine rea cer cuiva o brichetă,
dar tipul trece cometă, chitit pe
ultimul metrou. Copacii se-nclină la vînt
și rîd pe rînd de neputința noastră,
întîi cei de pe lîngă, apoi ceilalți,
la sfîrșit, tîrziu și hîrîit, din gît,
platani mai vechi din Cișmigiu și Berzei.
Telegrafiștii micuți din noi sînt în pauză,
au obosit, au nevoie să rîdă și ei.**

piața unirii, frățică

se știe dintr-o felie, așa scrie pe un bloc, pe reclama
jerry`s pizza din unirii, unde numai cubul mcdonalds
e veșnic și domină totul, se știe.

zilele trecute mi-a scris o prietenă veche, se despărțise de gagiu.
zicea că e singură la mec și plânge. i-am spus că așa și trebuie,
că e cel mai sincer așa, și că la mec
cartofii prăjiți sunt sărați cu sare din lacrimi.

dacă poeții ar fi reclame, a cui poezie ar privi de sus,
cumva sfidător, peste restul, cum face cubul mcdonalds din unirii?

merg la londo, dar nu mai am chef să beau și sunt prins
într-un covrig de gânduri, nu cald, din care muști
cu poftă la opt dimineața. așa, mai de prânz încolo,
când s-a mai scurs pofta din tine și prospețimea din el.

se știe dintr-o felie, am îmbătrânit, îmi scrie
un coleg de generală să-și ceară scuze pentru bullying.
scuze, frate, zice, eram mic și prost, ceilalți m-au înrăit.
pe mine de ce nu m-a înrăit nimeni? se știe.

se știe dintr-o felie. se știe

că mi-ar fi plăcut s-o ating și ea n-o să știe.

susceptibil

nițescu se aprinde un pic
în fiecare zi și
fiecare zi se aprinde un pic
în nițescu
nițescu e susceptibil
de deja-vuuri
multe
așa multe că nu mai știe
ce să creadă de ele
nițescu nu a mai țipat de mult
și nici nu știe
o fi bine
nițescu râde puțin
uneori singur
nițescu râde singur
uneori mult
nițescu e genuin tocmai a dat
două like-uri și
o inimioară
înjură cu
voce suavă perplexă
ridicând din sprâncene

p.s.: textele sale

**au fost traduse în engleză, germană, bulgară,
criptată, credulă, gratuită,
bădărană, aleasă, precară,
presată, cintează, snoabă,
viitoare, virgină, puțină, duiosă,
dubioasă, pătașă, ritmată,
beată, născocită, plouată, psihotropă,
coioasă, greșită, smerită, tăioasă, solzoasă**

și altele.

**frunză verde tinerețe
șase like-uri pădurețe
singurătatea te papă de viu**

cercul mincinoșilor

cu voi despre ăia
nu mai vorbesc
cu ăia despre voi
nu mai vorbesc
cu tine oricum
nu mai vorbesc
cu mine oricum
nu prea vorbeai
cu mine oricum
cât să vorbesc

pivește cerul

ce hal de om ai ajuns, ții de vorbă
puștoaice de liceu pe facebook când
au ore. ba încă mai rău, vorbești poezii.
tu chiar vrei să ajungă ca tine?
e un cerculeț în natură, a mai zis
un idiot asta când avea treizeci și
tu erai la liceu, ce pizda mă-sii,
să se oprească odată.
ce rămâne de văzut, vedem după.
privește cerul și închină-te spre pământ.
într-o zi senină, într-o băltoacă,
se reflectă. și câte.

la birou (sau doar în mintea ta sau ce a ajuns fericirea)

intri în bucătărie pui paharul în dozator nu înclini
apeși se aude zici că țintești în wc

și ea te-a râcâit ieri cu alta
acum mănâncă e clar o enervează

poftă bună zici și coace și răscoace
ar spune prietene înclină-l în plm nu vezi că
bag și eu aici sufleu de banane

ah tăcerea ce dulce e tăcerea aștepți
până la ultima picătură până dă puțin pe afară

în pat (sau majoritatea viețuitoarelor sunt curioase)

am observat astăzi, zăceam în pat, tocmai mâncasem
(știi că ești curioasă – roșii, brânză, ceapă,
castraveți, un rest de pastă de măslină)

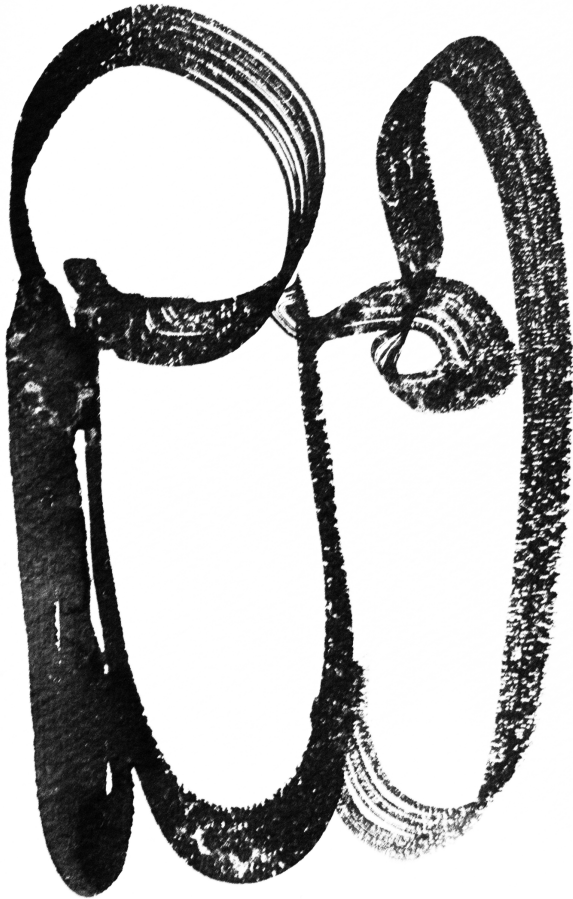
și mă uitam la serialul ăsta care m-a prins prea mult
(să eviți)

am observat, ziceam,
în timp ce mă jucam cu ele,
că mi-au crescut urechile.

sper că ale tale au rămas la fel de mici cum le știu.

digi (sau în lipsă de blecher

știi tiparul),
bagi bere și îneci amarul pe digisport,
la rapid cu farul. a coborât necesarul
de aventură duminică seara,
măcar te uiți calm, nu ții, nu-ți sare muștarul.
meciul nu e plictisitor, deși farul mai degrabă
a pâlpâit: ca să-l citez pe comentator,
a ars mocnit.
și-n tine arde mocnit. mâine
luna își schimbă pătrarul.

Brumărel

I.

Printre copii îi mersese buhul c-ar fi vrăjitoare: parafrazam o bătrână singură, cu pensia puțină. Circulau multe povești și niciuna nu suna precum cealaltă. Unii spuneau că e hâdă și înaltă, alții, micuță și subțire, alții că râde-n neștire și că dacă te prinde singur, te saltă.

Pentru cei mai mici, cred că putea și să zboare.

Avea o pisică neagră, Raisa, pe care o lăsa uneori să iasă pe geam (stătea la parter); învățase să se întoarcă singură acasă.

Niște părinți crețini, cu câțiva ani înainte, lansaseră asta: dacă nu ești cuminte, Raisa te ia și te duce la vrăjitoare – și bulgărele s-a rostogolit. Acum, copiii făceau ca dracii când o vedeau, și vânau, vara cu pietre, iarna cu zăpadă, bietul animal.

La început, s-a făcut că nu vede, dar încet-încet, atâta răutate a măcinat-o, și bătrâna a prins rolul. Te prind eu, neastâmpăratule, fir-ați voi să fiți și altele, care ne întărâtau și mai mult, au însuflețit parcarea aia,

care devenise, în vara aia, un cuib.

II.

**Uite: cum picură furnicile, pe asfaltul încins,
pe orizontală.**

**Pe orizontală pic și eu, mușuroi,
tot deodată, după o săptămână pisată.**

Jumătate de oră alegi filmul, în zece minute adormi.

Noaptea merge încet, ca un tramvai vechi.

**Adormi cu scârțâitul în urechi, te trezești
și e tot acolo.**

Ți se spune uneori că nu te poți ascunde de tine.

Nu e adevărat.

Nu e adevărat, cel puțin o vreme.

Nu e adevărat, cel mult un timp.

**Știi cum e, după prima clipă de îndoială
nu-ți mai găsești liniștea. Merg prin parc,
fac poze la frunze; devin ruginii.**

**Când pierzi controlul, atunci crezi
cel mai mult că îl deții.**

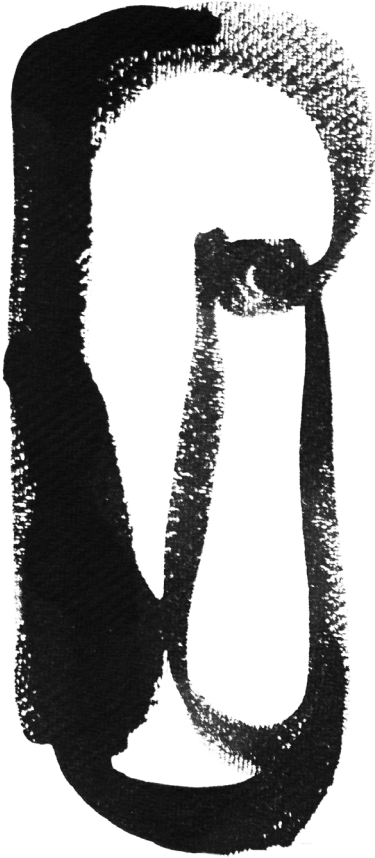
În metrou merg mai multe căști decât oameni.

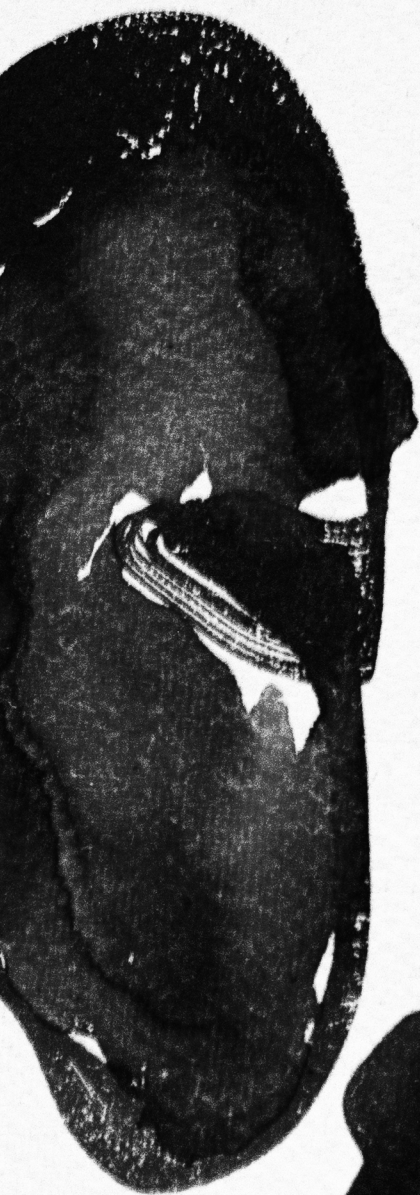
Corpul secretă substanțe, mintea secretă secrete; ține ritmul.

Vrăjeala e vrăjeală și de multe ori poate fi detectată.

Scamatoria asta cei mai mulți au uitat-o.

Să nu uiți, din când în când, să mai fii copil.

III.

Ajung într-un loc unde n-am mai fost de când eram mic:
a fost odată, dar nu ca niciodată, și nici așa demult, de fapt,
cum să spun, ca o urmă,
ca o morsă care adoarme pe aisberg și se trezește
departe de turmă și de tot ce cunoaște.
Mă emoționez, mi se pare că douăzeci de ani
s-au mătrășit într-o secundă.
Nu vreau să plec, mi-e frică să întorc spatele,
știi că dacă o fac, într-o secundă
mai fug douăzeci
și sunt iarăși aici. Unii la care țin nu mai sunt,
cum nu mai sunt acum unii de atunci.

(O văd cu ochii imaginației și nu mai e vrăjitoare,
nu mai are nimic înfricoșător, nimic sinistru.
Aș mângâia pisica aia blând – deși din alt registru.
I-aș da ceva de mâncare.)

E o clădire de birouri terminată recent.
La intrare au făcut niște grădini înalte,
au pus pământ, stropitori automate
și ce au plantat încolțește deja.
Mă întreb de unde e adus pământul ăla
și dacă alte plante au murit
ca să crească astea aici.
Iau o bucată de pământ mai uscat și o-nvârt între degete
până se face două mai mici.

Păstrez una în palmă,
pe cealaltă o arunc din mers.

Brumar / paradigma lui Syd Field

Cum zboară ea gâza de-a lungul paradigmei lui Syd Field, proiectate pe perete, din actul al doilea spre al treilea, bâzâind climaxul și văzându-și de drum, fără să stea prea mult să regrete.

Nu e ceva de învățat de aici? Îmi zici ne petrecem nu știu câți ani visând și întreb ca un prost dacă nu tot atât ne uităm la reclame.

Îți iei mâna de pe a mea, corpul devine ireal și imperceptibil.

În momente ca ăsta aș vrea să mă doară ceva, o măsea, să îmi aducă aminte că sunt acolo.

Între ingrediente care necesită timp.

Undrea sau Andrea

Eram spart și-am zis hai mă, de ce ești așa, dacă venea cu noi nu strica seara, apoi mi-am dat seama c-am vorbit tare și că nu plecase de tot.

M-am simțit rău, cum altfel, dar și scârbit de râca lor nesfârșită, în care n-am alt amestec decât că-mi sunt dragi.

Noaptea următoare a nins puțin, m-am gândit c-ar merita amândoi o bătaie, măcar un frecuș cu zăpadă.

Lucrurile se strică între oameni cum se strică în ei dinții sau articulațiile și oamenii tac și așteaptă să-i doară.

O să murim, cred eu, departe de aici și departe de literatură, futuți în gură de alegerile proaste pe care le-am făcut (și le-am tot făcut), mângâiați poate puțin pe spate de cele bune, într-o lume în care nici să vrei n-ai să poți să fii bun.

Auzi, tu ești poet, poeții vorbesc mult când fac sex, nu-i așa?

